

POSTANOWIENIE

Dnia 7 stycznia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cesarz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 7 stycznia 2019 r.
sprawy **J. H.**
skazanego z art. 197 § 3 k.k. i innych
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 19 lutego 2018 r., sygn. akt II AKa [...] utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w G. z dnia 28 września 2017 r., sygn. akt IV K [...]

p o s t a n o w i ł:

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2) zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. K., Kancelaria Adwokacka w G., kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem zł) w tym 23 % VAT, za sporządzenie i wniesienie kasacji,**
- 3) zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w G. uznał J. H. za winnego tego, że w dniu 08 lutego 2016 roku w S., działając wspólnie z B. R. groził K. R. pozbawieniem życia, użył przemocy poprzez uderzenie w twarz, głowę, przytrzymywanie za barki doprowadzając K. R. do obcowania płciowego, a następnie używając groźby pozbawienia życia, używając przemocy poprzez popchnięcie w plecy, uderzenie talerzem w lewe przedramię, przecięcie nożem twarzy zmusił ją do odbycia

stosunku oralnego z B. R., powodując u pokrzywdzonej obrażenia ciała w postaci otwartej rany przedramienia lewego, potłuczeń uogólnionych (twarzy, rąk, uda lewego, stawu barkowego prawego), które naruszyły czynności narządu ciała na czas nieprzekraczający 7 dni, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa z art. 64 § 2 k.k., to jest czynu wypełniającego dyspozycję art. 197 § 3 pkt 1 i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 64 § 2 k.k. i na podstawie art. 197 § 3 pkt 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i 64 § 2 k.k. wymierzył karę 7 lat pozbawienia wolności.

W apelacji obrońca tego oskarżonego zarzucił obrazę art. 92 k.p.k., 410 k.p.k. i 7 k.p.k. oraz błąd w ustaleniach faktycznych, które to uchybienia doprowadziły do bezpodstawnego przypisania mu zarzucanego czynu.

W kasacji od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...], utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego, obrońca skazanego zarzucił:

- „1. rażące naruszenie przepisów prawa procesowego mające istotny wpływ na treść orzeczenia, art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 92 i art. 410 k.p.k. poprzez:
- zaniechanie rozpoznania w stopniu wyczerpującym zarzutów zawartych w apelacji, która zmierzała do wykazania błędu w sposobie oceny dowodów poczynionej przez Sąd Okręgowy, zwłaszcza w zakresie niedokonania należytej oceny dowodu w postaci opinii kryminalistycznej i wyników badań biologicznych, niezestawienia treści tego dowodu z innymi dowodami przeprowadzonymi w toku postępowania; nieuwzględnienie treści dowodów korzystnych dla skazanego i przyjęcie jako wiarygodnych zeznań pokrzywdzonej oraz znaczącej części zeznań B. R., mimo iż osoby te w toku postępowania zmieniały treść zeznań, również w kluczowych dla odtworzenia przebiegu wydarzeń zakresie; brak w uzasadnieniu Sądu Apelacyjnego przekonywującego wskazania powodów nieuwzględnienia poszczególnych zarzutów, podczas gdy stwierdzone i ujawnione w toku postępowania dowody, a zwłaszcza mająca charakter obiektywny- opinia biologiczna, nie pozwalały na przypisanie oskarżonemu J. H. sprawstwa czynu wskazanego w akcie oskarżenia; przecięcie twarzy pokrzywdzonej nie zostało stwierdzone dowodem; możliwość pomówienia J. H. przez pokrzywdzoną i współoskarżonego została omówiona ogólnikowo bez

podziału na poszczególne elementy zdarzenia i ogólnikowo, bez podania przekonujących argumentów przyjęto brak możliwości pomówienia;

- zaakceptowanie całokształtu ustaleń Sądu Okręgowego, bez odniesienia się w sposób wyczerpujący do zarzutów apelacji, niedokonanie całościowej i przekonującej oceny zgromadzonych w postępowaniu dowodów i przeniesienie uchybień proceduralnych Sądu Okręgowego do postępowania odwoławczego i zaskarżonego wyroku, co w konsekwencji doprowadziło do wadliwego uznania skazanego J. H. za winnego zarzucanego mu czynu, mimo iż zestawienie zeznań pokrzywdzonej z zeznaniami współoskarżonego, oskarżonego J. H. i wyników badań genetycznych nie wynika kontakt fizyczny J. H. z pokrzywdzoną; zeznania pokrzywdzonej oraz współoskarżonego również w zakresie dalszego przebiegu zdarzenia trudno ocenić jako spójne i niebudzące (nawet po wyeliminowaniu części zeznań B. R., uznanych za niewiarygodne) wątpliwości.

2. rażąco niewspółmierność kary orzeczonej wobec J. H. w wymiarze 7 lat pozbawienia wolności.”

Obrońca wniósł o uniewinnienie oskarżonego albo uchylenie wyroku i przekazanie sprawy „właściwemu sądowi do ponownego rozpoznania”.

Prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Na wstępie stwierdzić należy, że w postępowaniu kasacyjnym niedopuszczalny jest zarzut rażąco niewspółmierności kary, co jednoznacznie wynika z art. 523 § 1 k.p.k., określającego podstawy wniesienia nadzwyczajnego środka zaskarżenia, jakim jest kasacja.

Natomiast za oczywiście bezzasadny uznać trzeba zarzut z pkt 1. Wskazanie w nim jako naruszonych również przepisów art. 7 k.p.k., 92 k.p.k. i 410 k.p.k. oraz użycie formuły, że Sąd odwoławczy niewyczerpująco rozpoznał zarzuty apelacyjne, jest wyrazem oczekiwania, że Sąd kasacyjny dokona weryfikacji prawidłowości ustaleń faktycznych Sądu I instancji przez ponowną ocenę dowodów, i poczyni własne, odmienne ustalenia od przyjętych przez ten Sąd i zaaprobowanych przez Sąd odwoławczy, a co najmniej zdubluje obowiązki tegoż

Sądu wynikające z dyspozycji art. 433 § 2 k.p.k. i 457 § 3 k.p.k. Nie jest to możliwe ze względu na rygory postępowania kasacyjnego, a nadto – zbędne. Bowiem Sąd odwoławczy należycie wywiązał się z powinności nałożonych wyżej wskazanymi przepisami, w szczególności, wbrew twierdzeniu apelacji, wyczerpująco rozpoznał i odniósł się do zarzutów apelacyjnych. Inne, subiektywne odczucie skarżącego się nie może zmienić tej oceny ze względu na brak argumentów, które skutecznie mogłyby ją podważyć.

Wiodącą tezą zarzutu jest bezpodstawne odrzucenie sprawstwa oskarżonego, skoro nie ujawniono śladów biologicznych jego kontaktu z pokrzywdzoną. Sąd odwoławczy poświęcił tej kwestii obszerny wywód (patrz k. 1849 – 1851 akt głównych) wyjaśniając, dlaczego mimo to miarodajne są zeznania pokrzywdzonej i wyjaśnienia współoskarżonego B. R. z postępowania przygotowawczego, wsparte dowodami z zeznań policjantów, którzy udzielili jej pomocy i z nagranych rozmów telefonicznych prowadzonych przez pokrzywdzoną ze służbami ratunkowymi (k. 1814).

Lektura całości obszernego, a przy tym wszechstronnie odnoszącego się do apelacji uzasadnienia Sądu odwoławczego, pozwala na wyprowadzenie pewnego wniosku, że Sąd ten rozpoznał wszystkie zarzuty i argumenty na ich poparcie, zdał rzetelnie sprawozdanie z tego etapu procedowania nie pomijając żadnej istotnej okoliczności podniesionej w apelacji, w tym kwestii, czy od użycia noża powinno pozostać przecięcie na twarzy, jak to ustalił Sąd Okręgowy, czy adekwatniejsze było powstanie „zadrapania”, jak stwierdził biegły (zob. uwagi SA na k. 1854 – 1855). Trzeba stwierdzić, że zarzuty i wywody zawarte w uzasadnieniu kasacji są prezentacją odmiennej oceny dowodów dokonanej przez skarżącego, nie zaś wywodami, które przekonywałyby, że Sąd odwoławczy dopuścił się rażącego naruszenia prawa, które mogło mieć wpływ, i to istotny, na treść jego wyroku.

Dlatego oddalono kasację jako oczywiście bezzasadną.